

Det som väntar Sverige

Det finns tre scenarier för Sveriges framtid. Den knäsatta bilden är att "flyktinginvandringen" just nu ställer höga krav på välfärdssamhället, men att vi självklart kommer att klara av dessa krav. Också i framtiden måste landet ta emot ett stort antal invandrare, eftersom världen ser ut som den gör. Migrationsverket rapporterar att vi får räkna med 100.000 nya invandrare per år, vilket betyder att Sveriges befolkning växer med en miljon under en tioårsperiod. Centerpartiet tycker inte det är tillräckligt utan vill förhandla med socialdemokraterna om en generösare anhöriginvandring.

Alla som bejaktar den här bilden tror att tiden verkar för mångkulturen. Rasismen besegras och även om det tar tid så kommer svenskarna att acceptera landets nya medborgare och kulturer, med all den rikedom det för med sig i form av mat, traditioner, artisteri etc. Sverige förnygras och allt fler arbetar och försörjer sig själva. Invandringen blir på sikt lönsam för så brukar det ju vara. Den moraliska stormakten Sverige gör också världen till en bättre plats. Sverige behöver världen och världen behöver Sverige.

Det finns tre begrepp som är särskilt relevanta för att få det mångkulturella samhället att fungera. Det första är *tolerans*. Majoritetsbefolkningen uppmanas att inte vara fientliga gentemot nykomlingar. Visst är de annorlunda men i ett tolerant samhälle måste folk få vara lite olika, eller hur? Tolerans är ett begrepp som tillhör vardagsspråket. Det är ett entydigt positivt begrepp. Ingen gillar intoleranta människor. Tolerans är ett begrepp som uppmanar medborgarna till samlevnadsfrid. Det andra begreppet är *integration*, som hämtats från samhällsvetenskapen, vanligast förekommande är det inom sociologin. Integration är ett begrepp som beskriver en process, egentligen varken bra eller dålig. I det politiska språket har integration blivit till något eftersträvänsvärt och viktigt: Invandrare måste integreras i det svenska samhället. I annat fall fungerar ju inte mångkulturen. Det tredje begreppet är *inkludering*, en term som har kommit att alltmer ersätta det hårt slitna integrationsbegreppet. Det sägs att vi måste vara inkluderande. Vi måste med andra ord inte bara vara välkomnande utan också innesluta nykomlingarna i vår gemenskap. Det får inte finnas något "vi och dom" utan bara ett "vi". Inkludering är ett begrepp som står för krav

som sträcker sig mycket längre än att man bara är "tolerant". Samtidigt är det lika starkt positivt. Att utesluta människor, det är lika fult som att vara intolerant.

En majoritet av Sveriges invånare tror på det här framtidsscenarioet. De får sin samhällsinformation enbart via teve, radio och press.

Det andra scenarioet är att välfärdssamhället går under. Det sker gradvis och vi befinner oss redan i haveriets första fas. Som Malcom Kyeyune skriver i en ledare i Göteborgsposten verkar det här tåget fortsätta att skena in i den bergvägg som redan går att skåda vid horisonten.

<http://www.gp.se/ledare/kyeyune-mot-den-oundvikliga-kraschen-1.11359468>

Först när kraschen är klar kan våra modiga konduktörer föreslå att det kanske var så att tåget slagit in på fel väg. Problemet med allt detta är att det faktiskt är ganska osäkert om särskilt många av våra politiker – eller det demokratiska systemet som sådant – kommer att överleva den krasch vi nu rusar mot.

1987 var Sveriges befolkning 8,4 miljoner, varav utrikes födda var 690 000. Idag är vi 10,1 miljoner, varav 1,9 miljoner är födda utomlands. Hur många miljarder det kostar och fortsätter att kosta, därom tvista de lärde. Vad de emellertid inte tvistar om är att det inte finns några pengar att möta den lågkonjunktur med, som förr eller senare kommer, svår bostadsbrist, ont om poliser, hårt pressade dagis och sjukhusens akutmottagningar är överfulla. Skolresultaten sjunker och det inte verkar hjälpa att ösa in mera pengar. Nära var sjätte elev i nionde klass lever under någon form av hedersförtryck, visar en forskare vid Örebro universitet, som intervjuat 6 000 elever i Stockholm, Göteborg och Malmö. Landsbygden förfaller och vi börjar se att en och annan kommun klarar inte av det sociala åtagandet.

Haveriet pågår och svenskarna får vänja sig vid att leva ett allt sämre men likförbannat alltid "normalt liv". Sveriges ekonomi påstås vara stark trots att landets BNP utvecklas sämst i hela EU. Under det tredje kvartalet i år minskade BNP med 0,2 procent jämfört med föregående kvartal. Postnord och järnvägen funkar (näja). Välfärdsindustrin och bankerna är förträffliga vinstmaskiner.

Det politiska systemet premierar nickedockor och jasägare. Fel människor gör karriär, upp till sin egen inkompetensnivå. Så länge mer verklighetsorienterade kritiker av svensk invandrings- och välfärdspolitik inte släpps upp på scenen, fortsätter färden nerför backen. Emellanåt tar någon journalist, polis eller opinionsbildare bladet från munnen och ger bilden av ett land i förfall, men budskapet fastnar i åsiktskorridoren. Det leder inte till debatt.

Det svenska förfallet är därför ingen kollaps, utan en väldigt lång utförslöpa. Det växer fram ett nytt klassamhälle där den avgörande gränsen inte går mellan svenskar och invandrare

utan mellan dem som har pengar och de som inte har det. Den nya underklassen stannar kvar i landet därför att det finns ingenstans den kan flytta och få det bättre. Många av dem som har utbildning och mer välfyllda plånböcker söker sig till något annat land, där skattetrycket är lägre och klimatet behagligare. Kvar blir Sverige i form av ett utarmat och förfallande urbant landskap, tryfferat med välbeställda enklaver och grindsamhällen. Det är ett samhälle där det goda livet skapas för ett fåtal, med hård segregation och bevakning. Deras vinst är dubbel. Dels går livet bra för dem, dels känner de att de genom att bejaka PK-retorikens alla floskler är goda medmänniskor med humanitära åsikter. De tror att de står upp emot fascismen, när det som de i själva verkar iscensätter är demokratins och yttrandefrihetens död. Under de närmaste åren kommer Sverige att få se en accelererad *white flight*. De enda vi kan vara säkra på aldrig sticker, det är det växande antal bidragsförsörjda och lågutbildade "nya svenskar", med rötterna i tredje världen. Om deras röster kommer partierna att slåss allt hårdare, "ända in i kaklet".

Det tredje och mest skrämmande alternativet är inbördeskrig. För det kriminella "Utanförskapssverige" är det redan en realitet. Rekryteringsläget för gängen är utmärkt och knarkkurirerna blir allt yngre. Expressens ledarskribent Anna Dahlberg skriver: <https://www.expressen.se/ledare/anna-dahlberg/flatheten-mot-unga-goder-gangkriminaliteten/>

Ett nytt svart år går mot sitt slut när det gäller gängvåldet. Under "rekordåret" 2017 räknades antalet skjutningar till 324 stycken med 43 döda som följd. I slutet av november i år hade polisen konstaterat 274 skjutningar och 42 döda.

Sverige är ett land där mycket starka krafter rör sig under ytan – det är därför Sverigedemokraterna växer, trots att de totalmobbas av en i stort sett enig maktelit och journalistkår. Det finns läskiga sprickor i denna vackra yta, något som det till exempel inte alls var svårt för president Trump att upptäcka och som fick larmet att gå i det officiella Sverige. En verklighet med upplopp, bilbränder, våldtäkter, droger, våld, unga människor som skjuter varandra och svårstoppad kriminalitet träder fram. Givetvis förnekas den. Det klassas som en ondsint fantasibild, fake news som alla vettiga människor måste avvisa! Verkligheten rör inte den politiska nomenklaturen på men *bilden* av landet måste repareras!

Vad makthavarna inte förstår är att situationen är farlig. När folket och ett växande antal dissidenter ser vad som händer, men detta förnekas och ignoreras av makteliten, så skapas spänningar. Det fungerar ungefär som en tryckkokare. En vanlig kastrull som kokar över är visserligen besvärlig att hantera men till skillnad från en tryckkokare exploderar den inte.

Som forskare vet jag att när det gått tillräckligt långt riskerar våld att bli alternativet till en någorlunda fri och verklighetsförankrad debatt. När jag skriver detta har det sluppit loss i Frankrike, och i synnerhet i Paris. Svenska journalister beskriver knapphändigt det som sker och verkar föga begripa. Här borde kvalificerade forskare och tänkare kopplas in. Frankrike kan mycket väl vara en rollmodell för ett framtida Sverige. Klyftan mellan karta och verklighet kan nämligen inte bli hur stor som helst, i synnerhet inte om det är kartan som

gäller. Jag vet det, liksom ett antal forskare och samhällsanalytiker vet det, men ingen av oss släpps fram i systemmedia. Den offentliga retoriken är vilseledande, förnekande och faktaresistent. Som sagt, det är farligt, mycket farligt.

Får vi en situation där en miljon människor från tredje världen inte längre har sin försörjning via bidrag, då kommer Sverige att bli ett läskigt land att leva i. Det kan gå överraskande snabbt och givetvis kommer varken politiker eller opinionsbildare att fatta vad som händer. Kanske får vi ännu en gång veta att politikerna står inför en "utmaning" och att någon – även om det kostar på – viskar att de "varit naiva".

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/12/05/det-som-vantar-sverige/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.